

LBRIS

Mohlin & Nyström

Ultima viață

Titlul original: *Det sista livet*

We know
books

Copyright © 2020 Peter Mohlin and Peter Nyström

First published by Norstedts, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2021 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOHLIN, PETER

Ultima viață / Mohlin & Nyström ; trad. din lb. suedeză de
Maria-Carmen Lungu. - București : Crime Scene Press, 2021
ISBN 978-606-8959-75-7

I. Nyström, Peter

II. Lungu, Maria-Carmen (trad.)

821.113.6

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: decembrie 2021

Tipărit în România

Mohlin & Nyström

Ultima viață

traducere din limba suedeză
de Maria Carmen Lungu

CRIME SCENE PRESS
2021

Peter Mohlin s-a născut în 1976 și a copilărit în apropierea orașului Karlstad, unde se petrece acțiunea din Ultima viață. Are o diplomă în jurnalism și a fost reporter înainte să intre în industria comunicării. Timp de mai mulți ani a condus o agenție de marketing. Pe lângă scris, e ocupă de investiții în capital privat.

Peter Nyström s-a născut tot în 1976 și a copilărit în același oraș ca prietenul său, Peter Mohlin. A urmat studii de actorie și teatru. După zece ani pe scenă, acum scrie scenarii de film și piese de teatru, dar și regizează spectacole de teatru.

Cei doi au început un roman polițist la zece ani, iar acum au decis să-și continue visul. Ultima viață este romanul lor de debut.

Partea întâi 2019 : 2009

1.

Baltimore, 2019

Stătea întins în pat și se uita la tavanul alb. Zona decolorată din rigips prindea din ce în ce mai mult contur. Pata arăta ca o fantomă sau, poate, ca un balon. De parcă ar fi desenat-o un copil.

John înțelegea că se află la limita dintre conștientă și somn, dar nu știa cât timp șovăise între cele două lumi. Încercă să-și miște capul ca să vadă unde se află. Imediat urmă durerea care-și avea epicentrul în ceafă, de unde pornea apoi în tot trupul. Închise ochii și încercă să-și găsească liniștea undeva înăuntrul său. Dar nu reuși.

Așteptă până când durerea se mai estompă și hotărî să descopere camera unde se afla prin intermediul celorlalte simțuri, nu prin văz. Mirosea a detergent, dar fără aroma sintetică pe care obișnuiesc să o aibă asemenea produse. Nici urmă de lămâie sau de flori, doar un miros clinic de curățenie.

Auzi un țuit din partea stângă. Zgomotul se repeta o dată la câteva secunde și provenea, cu siguranță, de la un aparat aflat la aceeași înălțime cu capul său.

Încet, își încleștă mâna pe cadrul din oțel al patului și o lăsă să alunece de-a lungul acestuia până când simți ceva ce părea să fie un cablu. Îl apucă și îl ridică suficient de sus ca să-l poată vedea. La capătul lui era un cilindru de plastic cu un buton roșu. Îl apăsă și așteptă să se întâmple ceva. Nu dură mult până când se deschise o ușă și auzi pași apropiindu-se. O femeie în halat alb și cu părul prins într-un coc la spate se aplecă deasupra patului.

– John, ești treaz? Mă auzi?

Dădu din cap cu băgare de seamă, iar femeia îi zâmbi.

– Te afli la spitalul John Hopkins din Baltimore, zise ea. Ai fost operat pentru că ai ajuns aici împușcat în piept.

În clipa în care auzi spusele asistentei deveni conștient de durerea din urma atacului. Era diferită. Nu la fel de ascuțită ca aceea din spatele capului, ci o durere surdă, ca și cum ar fi provenit dintr-un alt strat.

Femeia continuă să-l informeze în legătură cu starea lui. Pierduse mult sânge și nu era conștient când ajunsese la urgențe cu o zi înainte. După aceea fusese operat, iar medicii izbutiseră să-i oprească hemoragia internă. Gloanțele, două la număr, nu atinseră organe vitale și trecuseră prin corp.

– Apă, spuse el și fu surprins de cât de slăbită îi suna vocea.

Asistenta luă o cană cu pai de pe masă și i-o întinse. John era nerăbdător și luă mai multă apă decât putea înghiți. Tuși, iar femeia îmbrăcăta în alb trebui să-i șteargă obrazul cu un șervețel.

– E foarte greu să bei când stai întins în pat. Vrei să ți-l ridic?

El dădu din cap.

Asistenta apăsă pe un buton din perete, iar capătul patului se îndreptă. În sfârșit putea să vadă camera. Pe partea stângă, lângă el, văzu un suport pe roți pentru perfuzii. John numără trei furtunuri transparente care îi furnizau prin brațe substanțe necesare corpului. Țiuitul pe care îl auzise venea de la un aparat care controla ritmul cardiac și nivelul de oxigenare.

Perdelele celor două ferestre erau subțiri și lăsau să intre mai multă lumină decât și-ar fi dorit el. Partea superioară a ușii dinspre coridor era alcătuită dintr-un geam suficient de mare pentru ca John să poată vedea polițiștii care vegheau de partea cealaltă.

John își întoarse cu grijă capul în partea opusă și descoperi existența unui alt pat. Era clar că nu e singur în acea rezervă. Atunci când văzu chipul celui alt pacient, durerea din spatele capului se intensifică din nou.

Acolo, la o distanță de numai câțiva metri, se afla bărbatul care îi pusese un pistol la tâmplă cu douăzeci și patru de ore mai înainte.

2.

Karlstad, 2009

Căsuța vocală, din nou. Heimer știa că ea vede apelurile, chiar dacă era aproape miezul nopții. Mobilul parcă îi era lipit de mână și suna la orice oră din zi. Când se întuneca pe un continent, se lumina pe altul – iar ea era întotdeauna disponibilă atunci când trupele aveau nevoie de comandantul lor.

Dar atunci când el, soțul ei, voia să-i vorbească, ea alegea să nu răspundă. Făcea un *screening* al apelurilor, după cum s-ar spune în termeni moderni. Uneori își dorea să împrumute mobilul cui-va din echipa ei și să o sune pe Sissela de pe aparatul acela. Ca să vadă dacă ar reuși să dea de ea.

Heimer privi afară prin fereastra panoramică și fu surprins de cât de întunecată se vedea apa. Emelie urma să călătorească înapoi spre Stockholm în curând, iar vara urma să se încheie oficial. Se gândea la cum de-abia o recunoscuse pe fiica lui atunci când s-a dus să o ia de la gară înainte de Midsommar¹. Se transformase atât de rapid într-o studentă ordonată la facultatea de business, încât el uitase cum mai arăta.

Sissela fusese, bineînțeles, extraordinar de fericită atunci când Emelie începuse facultatea cu o toamnă în urmă. Trecutul fusese uitat, iar moștenitoarea companiei familiei studia la una dintre cele mai bune universități. El, în schimb, nu era atât de convins. Peste vară se străduise să îmbunătățească relația dintre ei și să-i

1. Sărbătoarea scandinavă cu rădăcini păgâne care corespunde Noptii de Sânziene. (*n. trad.*)

recâștigate încrederea lui Emelie, după tot ce se întâmplase. Dar ea refuza să îl lase să se apropie.

O sună din nou pe Sissela. De ce naiba nu răspunde? Dacă o sună de trei ori într-o oră, de ce nu-și dă seama că e important?

Heimer se așază la insula din bucătărie și se gândi la ce zi de rahat avusese. Începuse cu o ceartă încă de la micul dejun. Pe parcursul anului universitar, rapoartele primite fuseseră bune. Emelie le spusese că trecuse toate examenele și că se înțelegea bine cu colegii. Când era singur cu Sissela, Heimer își exprimase îndoiala față de rezultatele universitare. Fiica lui îi moștenise dislexia, iar el își amintea cât de greu îi fusese să priceapă cursurile teoretice din vremea facultății de arhitectură. Sissela nu-l luase în seamă și se întrebase de ce Heimer nu are mai multă încredere în singurul lui copil.

Dar ieri basmul luase sfârșit. O cunoștință de afaceri de-a Sisselei, care era prieten apropiat al rectorului facultății, își exprimase îngrijorarea în privința lui Emelie. Avea multe absențe și nimeni nu o mai văzuse la cursuri în ultima vreme. Sissela îl sunase pe rector și insistase până când bietul om îi spusese tot adevărul despre fiica ei. Emelie obținuse numai douăzeci și patru din cele șaiszeci de credite posibile într-un an universitar. La ultimele două examene scrise nici măcar nu se prezentase.

Micul dejun se transformase într-un interogatoriu unde Emelie fusese pusă față în față cu minciunile ei. Heimer încercase să-și liniștească soția, dar femeia se comporta de parcă uitase cât de rău se simțise fiica lor în ultimii ani. Cât de aproape fuseseră să o piardă.

Dimineața se încheiase cu Emelie dispărând în camera ei și apoi ieșind din casă cu un rucsac după ea. Imediat după aceea plecase și Sissela, iar cel rămas printre cioburile a ceea ce se dorea a fi o familie fusese el. Singurul rămas să strângă după alții, ca de obicei.

Își petrecuse restul dimineții în cramă încercând să facă puțină ordine. Fusese neglijent cu inventarul în ultimele luni și, dacă

voia ca asigurarea să se aplice, trebuia să actualizeze mereu lista de sticle. Terapia funcționase și deja se simțea mai bine atunci când își legase șireturile ca să alerge cei doisprezece kilometri stabiliți în programul de antrenament.

Dar sentimentul de bine nu dură mult. După ce găti și mănca singur, iluzia că fiica lui se schimbase se risipi. Heimer intră în camera ei. Nu intenționase să-i umble prin lucruri, ci numai să stea acolo o vreme. Mai făcea asta din când în când, după ce ea se mutase la Stockholm. Ca să-și aducă aminte că, la un moment dat, ei doi fuseseră de nedespărțit.

Trase de sertarul de sus al biroului dintr-un impuls. Nu era închis cum trebuie și voia doar să-l pună la loc. Sau, cel puțin, asta își spusese. În schimb, sertarul se deschisese de tot, iar el rămăsese surprins de grămada de teme vechi pentru școală. Erau așezate într-un mod suspect. Ridicase foile și găsisese o pungă cu praf alb.

Abia dacă mai era ceva pe fundul pungii, așa că luase numai puțin pe deget. Apoi îl pusese pe limbă și simțise imediat gustul chimic, amar, al cocainei.

De atunci își sunase fiica de cel puțin opt ori fără să dea de ea. În sinea lui, se așteptase la una ca asta, dar nu voise să recunoască. Noua Emelie era prea perfectă. Terapeuții de la centrul de reabilitare le amintiseră în repetate rânduri că drumul spre recuperare e unul lung și, adeseori, presărat cu eșecuri. Cu toate acestea, perioada petrecută la Björkbacken fusese un tratament-miracol pentru fiica lor. În clinică intrase o fată violentă în vârstă de nouăsprezece ani care prinsese gustul drogurilor, și din aceeași clinică ieșise o tânără care se înscriesese la Academia de Studii Economice și care dorea să se implice în afacerea familiei. Toate astea în numai șase luni.

Heimer se ridică de pe scaun și începu să rătăcească prin casă. Tălpile pantofilor de piele scârțâiau pe parchetul curat și se simțea de parcă ar fi fost singurul invitat la cea mai oribilă petrecere

din lume. Îmbrăcat ostentativ în cămașă și sacou, când ar fi putut la fel de bine să-și târșăie pașii în papuci de casă și halat. Oricum, nu mai era nimeni acolo.

Își schimbă hainele cu niște pantaloni chino și puloverul polo negru pe care îl cumpărase de la Milano. Puloverul i se așeza bine pe bustul antrenat și musculos. Trebuia să fie recunoscător programului de alergat. Nu mulți bărbați de patruzeci și opt de ani erau într-o asemenea formă. Desigur, în jurul ochilor se strecuraseră niște riduri și avea un început de chelie, dar îi plăcea chipul său, care îmbătrânise cu demnitate.

Cumpărase pe ascuns revista pentru femei „Svensk Damtidning” după ce o însoțise pe Sissela la o premieră în Stockholm. Îi plăcea la nebunie să se numere printre oamenii din acele imagini și obișnuia să se compare pe el și pe Sissela cu alte cupluri de aceeași vârstă. Dar cuplul Bjurwall era greu de întrecut în privința prestației strălucitoare și a bunului-gust.

Heimer se întoarce în bucătărie. Își pregăti un sendviș, dar nu reuși să mănânce decât jumătate. Îl îngrijora Emelie și, mai mult, locul în care s-ar fi putut afla fiica lui. Plecase ca o furie de dimineață, iar el voia să aibă ocazia să-i vorbească, în liniște și pace, acum că mânia i se domolise.

Se duse din nou în camera fetei și se așeză pe pat. Abia atunci pricepu ce contrast mare era între noua Emelie și cea veche. Bluze albe și pulovere de cașmir atârnavă pe umerase alături de hanorace negre și tricouri imprimare cu nume de trupe. Geanta Burberry zăcea pe podea, rezemată de o cutie galbenă din plastic cu discuri de vinil. Iar diferența cea mai clară – Macbook-ul îngrijit, în husa de piele, lângă haosul alcătuit dintr-un PC cu trei monitoare și un set de căști demne de un pilot militar.

Fotografia de pe birou era o rămășiță din alte vremuri. O fotografie de grup cu Striker Chicks de când participaseră prima dată la Dreamhack în Jönköping. Emelie stătea în partea dreaptă, mai înaltă decât celelalte fete de echipă. Părul ei blond era

vopsit închis pe vremea aceea și tuns bob, scurt. Machiajul era mult mai strident, iar în buza superioară avea doi cercei, lucru care o revoltase pe Sissela.

Heimer își luă privirea de la fotografie. Voia să iasă afară și să alerge din nou. Să rămână fără energie în trup și să simtă gust de sânge în gură. Să uite, măcar pentru o clipă, ce laș lipsit de coloană vertebrală fusese.

Atunci auzi ușa de la parter deschizându-se. Apoi sunetul înăbușit al genții puse în cuier și zdrăgănitul umerășelor care se legănavă lovindu-se unul de altul pe bara de sub raftul cu pălării. Și, în sfârșit, pașii oboșiți urcând pe scări.

– Poți să-mi torni un pahar cu apă, iubitul?

Heimer, care era deja în bucătărie ca să o întâmpine pe Sissela, văzu cum aceasta își scoate pantofii cu toc înalt și se afundă în canapeaua din sufrageria de alături. Nu se încurcase în cuvinte prea mult, dar suficient ca Heimer să-și dea seama că e beată.

– Desigur, spuse el și se strădui să nu arate cât de iritat era pentru că nu reușise să dea de ea toată seara.

Emelie avea nevoie de sprijinul lor și era prostesc să înceapă încă o ceartă.

Luă un pahar și îl ținu apăsat în adâncitura din ușa frigiderului. În timp ce apa minerală rece curgea în pahar, își privi soția. Avea părul blond platinat și o șuviță buclucașă care nu voia să stea în spatele urechii. Știa că ea se mândrește cu nasul ei aristocrat. Apoi cu bărbia, care fusese netezită de prea multe ori. La ultima intervenție, doctorul îi întinsese pielea prea mult. Sissela obișnuia să se plângă că nu arată natural pentru o femeie de peste patruzeci de ani. Heimer nu spunea nimic, dar se gândea că tocmai asta era scopul chirurgiei plastice. Dacă Sissela ar fi vrut să arate natural și-ar fi putut păstra bărbia cum era.

Puse paharul jos pe un coaster ca să protejeze masa.

– Mulțumesc, zise ea și îl goli pe jumătate dintr-o înghițitură. Îmi pare rău că am întârziat. Întâlnirea a durat mai mult și

am uitat complet că avem degustare de vinuri după aceea. Am adus acasă câteva sticle pentru tine. Tipul nou din conducere e partener la o fermă din Africa de Sud și, când i-am povestit de pasiunea ta pentru vin, a insistat să-ți dea o cutie.

- Mulțumește-i din partea mea, spuse Heimer și se așază în fotoliul Lamino.

Nu suporta când soția lui avea inițiative din astea. Oare ce o făcuse să creadă că sticlele de la negustorul ăla de cai ar fi demne de un loc în crama lui? Nu înțelegea oare cu câtă grijă alcătuisese el colecția și că puținele locuri rămase erau pentru câteva sticle de Bordeaux pe care spera să le cumpere la licitația de vin de la Sotherby's din toamnă?

- Ai vorbit cu Emelie în seara asta? întrebă el.

- Nu, spuse ea. Nu e acasă?

El clătină din cap în vreme ce Sissela ridică un picior pe canapea și începu să și-l maseze. Heimer încercă să-și amintească momentul exact când ea încetase să-l roage să-i facă masaj la picioare după zilele lungi de muncă petrecute în pantofi incomozi.

- Nu se simte bine, spuse el și se ridică.

Cu un gest îi arată că și ea trebuie să se ridice și, împreună, se îndreptară spre camera fiicei lor. El trase sertarul și îi arătă punga cu restul de cocaină.

- E ce cred eu că e? spuse Sissela.

El dădu din cap.

- Mă simt așa înșelată, continuă ea după un moment de tăcere. Mai întâi toate minciunile alea despre facultate și acum asta. Ne-a promis că se lasă.

- Am fost naivi, ar fi trebuit să ne dăm seama că n-avea cum să fie așa ușor.

- Vrei să zici că eu am fost naivă. Tu n-ai crezut niciodată că ea se simte într-adevăr mai bine.

Fix asta voia el să spună. Dar lui Heimer îi plăcu faptul că ajunsese singură la concluzia asta, fără să fie nevoit să apeleze la mai multe insinuări.

- Nu răspunde la telefon, zise el. Mă gândesc să mă duc și s-o caut pe afară.

- Chiar crezi că e înțelept? se îndoi Sissela. Sigur vine ea înapoi în curând și vreau să fim amândoi acasă. Emelie te ascultă pe tine mai mult decât pe mine.

Greșit, gândi el. Într-o vreme, da, îl asculta pe el mai mult, dar asta înainte de Björkbacken.

Ca de obicei, o lăsă pe Sissela să decidă, așa că băură ceai de mușețel pentru că ea zise că are efect calmant. Când ceasul era trecut de ora unu, iar fiica lor încă nu apăruse, Sissela se duse în dormitor. Heimer se întinse obosit pe canapea și se înveli cu pătura. Dacă Emelie încerca să se strecoare pe lângă el, urma să-l trezească. Își promisese lui însuși că va încerca să poarte o discuție serioasă cu ea. Vechea Emelie exista în continuare, undeva înăuntru. Își pusese speranța în el - și, de această dată, nu avea s-o dezamăgească.

3.

Baltimore 2019

Locul unde zăcuse bărbatul era gol. Nu mai era nici patul, iar aparatele care fuseseră conectate la trupul lui stăteau oprite, pe un cărucior, lângă perete.

John își pierduse din nou cunoștința în momentul în care chipul bărbatului îi amintise de motivul pentru care se afla în spital. Afară era întuneric. Ziua se transforma în seară sau chiar noapte. Nu știa sigur, în cameră nu era niciun ceas.

Asistenta intră din nou. Se opri lângă pat și se uită îngrijorată la el. Îi zise că leșinul nu făcea parte din simptomele provocate de rănile de glonț din piept și că voia să aducă un medic. John se împotrivi. Ceafa nu-l mai durea, iar morfina îi calmase durerile din piept. Asistenta căzu de acord după un moment de îndoială.

– Ce s-a întâmplat cu cel de lângă mine? spuse John.

– E din nou în operație. Rezultatele nu au fost bune după prima, așa că medicul chirurg a vrut să mai facă o intervenție, spuse asistenta și apoi se opri.

Poate că povestise deja prea multe despre un alt pacient. Confidențialitatea era importantă la spital. John se întrebă cât de multe știa ea, de fapt, despre bărbatul pe care îl îngrijea. Polițiștii de pe hol nu aveau cum să fie ceva obișnuit la John Hopkins.

Asistenta îi ură noapte bună după ce el promise că va apăsa pe butonul de alarmă dacă simte amețeli. John așteptă până când femeia părăsi încăperea, apoi închise ochii. Imaginile fragmentate pe care și le amintise mai înainte despre întâmplările din portul din Baltimore se limpeziseră și se întregiseră în momentul în care

văzuse chipul bărbatului. Deși trupul i se împotriva și durerea din spatele capului începuse din nou să pulseze, se forță să-și amintească momentele din container, când fusese convins că-și trăiește ultimele clipe din viață.

Abaeze era acolo, printre celelalte chipuri binecunoscute. Și, bineînțeles, Ganiru, întotdeauna Ganiru. El fusese cel care îi chemase la această întâlnire și care îi ghida prin labirintul de containere spre partea de nord a zonei portuare. În cele din urmă, se opri în fața unuia și trase de bară pentru ca ușile grele să se poată deschide.

Ganiru îi făcu semn din cap lui Abaeze, care stătea cel mai aproape, să urce în container. Urmară John și ceilalți. Se poziționară de-a lungul pereților și văzură cum Ganiru încerca să închidă ușile după ei. Dispozitivul de blocare opunea rezistență dar, când împinse și cu șoldul, zăvorul alunecă în poziția potrivită, iar cele câteva raze ale soarelui de vară care reușeau să se strecoare înăuntru se stinseră definitiv.

O secundă mai târziu pe tavanul containerului se aprinse o lumină slabă. John se uită în sus și văzu o lampă de construcție atârnată într-un cârlig. Ganiru făcu câțiva pași înainte și se întinse după ea. O scoase din cârlig și o ținu în față, la înălțimea pieptului. Lumina rece și albă îi scâldea chipul și îl făcea să pară o fantomă malițioasă.

– Așezați-vă.

John le aruncă o privire celorlalți. Li se părea ciudat să stea jos pe podeaua murdară.

– Așezați-vă, repetă Ganiru.

De această dată, băbații îl ascultară și se sprijiniră cu spatele de pereții de oțel. John simțea cum atingerea metalului rece prin cămașă îi dă fiori.

– Despre ce e vorba? întrebă Abaeze.